

А. ВАЙЦАХОЎСКАЯ
загадчык бібліятэкі
сярэдняй школы № 13 г. Мазыра

Міхась Лынькоў: чалавек-легенда

Літаратурнае падарожжа
да 125-годдзя з дня нараджэння

Мэта: пашырыць уяўленне навучэнцаў пра жыццё і творчасць Міхася Лынькова.

Абсталёванне: карткі з літарамі «А», «Б», «В», «Г», «Д» для кожнага навучэнца; выстава твораў пісьменніка.

Ход мерапрыемства

I. Эпапея сына чыгуначніка

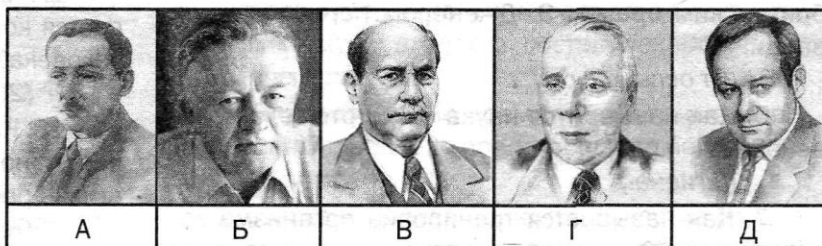
Вядучы. Калі спытаць, які самы вядомы вобраз беларускай літаратуры, найбольшая верагоднасць, што вам адкажуць – Міколка-паравоз, герой апавесці народнага пісьменніка Беларусі Міхася Лынькова. Вобраз яркі і вядомы, нягледзячы на тое, што створаны шмат гадоў таму і з тых часоў памянліся каштоўнасці і аўтарытэты і забылася тое, што лічылася створаным на стагоддзі. Магчыма, сам пісьменнік здзівіўся б – бо ён напісаў столькі аб'ёмных твораў... А чытацкую ўвагу прыцягнуў гарэзны Міколка, дзіця беларускай чыгункі.

Мы адзначаем 125 гадоў з дня нараджэння Міхася Лынькова. Ён сабраў разнастайныя літаратурныя ўзнагароды, народным пісьменнікам стаў у 1962-м за таго ж Міколку-паравоза. Узначальваў Саюз пісьменнікаў БССР, быў акадэмікам і дырэктарам Інстытута літаратуры, мовы і мастацтва АН БССР.

Па творах Лынькова пастаўлены фільмы «Міколка-паравоз» і «Дзед Яўсей і Палашка».

Сённыя творы Лынькова, якія вядомыя некалькім пакаленням чытачоў, з'яўляюцца неад'емнай часткай класічнай беларускай літаратуры.

Рабяты, дапамажыце знайсці партрэт Лынькова. Пакажыце карткай, пад якой літарай яго партрэт.

(Партрэты пісьменнікаў: А – Янка Купала; Б – Іван Шамякін; В – Якуб Колас; Г – Міхась Лынькоў; Д – Іван Мележ)

Адказы ўдзельнікаў.

Вядучы. Правільна, пад літарай Г. А што мы пра яго ведаем як пра чалавека? Вось некалькі дзіўных фактаў з жыцця Міхася Лынькова.

II. Шэсць дзіўных фактаў з жыцця пісьменніка

Вучні чытаюць па чарзе.

1. За добрую вучобу атрымаў кнігу Мікалая Гогаля «Вечары на хутары каля Дзіканькі».

Шмат у чым Міколку-паравоза Міхась Лынькоў спісваў з сябе. Ён нарадзіўся 30 лістапада 1899 года ў вёсцы Зазыбы Віцебскага павета ў сям'і чыгуначніка. Пераязджалі са станцыі на станцыю. Побит сям'і даволі дакладна апісаны ў апавесці: «Вы не бачылі Міколкавай хаты? Яна вунь у самым тупіку, дзе канчаецца станцыя лініі, дзе безліч стрэлак, дзе стаяць недалёкія прыгожыя семафоры, дзе ў бязмежныя прасторы працуюць, пабеглі бліскучыя рэйкі». Дарэчы, Міколка зарабіў сваю мянушку тым, што любіў пераймаць гуку паравоза.

Будучы пісьменнік пайшоў у школу ў вёсцы Старое Сяло пад Рагачовам, дзе бацька атрымаў пасадку пуцявога абходчыка. Вучыўся так добра, што яго ўзнагародзілі кнігай Гогаля “Вечары на хутары каля Дзіканькі”. Няма сумневу, што кніга была прачытана ад пачатку да канца і паўплывала на літаратурны густ будучага пісьменніка.

2. Першы беларускі твор, які прачытаў Васіль Быкаў, было апавяданне Міхася Лынькова “Гой”.

“Гой” – ранні, але вельмі яркі і каларытны твор Лынькова. Таму што аўтабіяграфічны. Пра тое, як маладая яўрэйка палюбіла чырвонаармейца, які спыніўся ў іх доме, і як прыйшлося закаханым змагацца з забабонамі мястэчка. Аповяд напісаны ў 1926 годзе. А ў 1927-м Міхась ажаніўся на настаўніцы-яўрэйцы са Сверханя Хане Абрамаўне Аранковай. Нарадзіўся сын Марык. Жылі дружна. Па ўспамінах сучаснікаў, Хана Абрамаўна дапамагала мужу ў напісанні яго ранніх апавяданняў. А ў верасні 1941-га жонку і сына забілі фашысты. Яны ў той час гасцявалі ў сваякоў у Старадарожскім раёне. Лынькоў апынуўся ў эвакуацыі, жывы і цэлы. Можна толькі ўявіць яго гора. Прыяцель Лынькова Янка Маўр напісаў пра гэтую трагедыю апавяданне “За што?”. Цікава, што другая жонка Лынькова казала пра Хану: “Яна ж магла выратавацца, але пабаялася ляцець на самалёце”.

3. Ратаваўся ад ваўкоў на дрэве.

Калі малады настаўнік Міхась Лынькоў атрымаў прызначэнне ў сямігадовую школу ў Сверхані, узяў з сабой малодшага брата Рыгора – пасля таго як памёр бацька, Міхась узваліў на сябе клопат пра сям’ю. Браты – настаўнік і вучань – пасяліліся разам, самі сабе гатавалі ежу. Адзін з тагачасных школьнікаў успамінаў, што аднойчы настаўнік, які ніколі не спазняўся на ўрок, не прыйшоў на заняткі. Сітуацыю растлумачыў малодшы Лынькоў. Аказалася, што Міхась адправіўся за дваццаць кіламетраў наведаць маці ў Старым Сяле. А калі вяртаўся назад, наткнуўся ў лесе на ваўчыную зграю. Ваўкі загналі будучага беларускага класіка на дрэва, дзе той і прасядзеў да раніцы. Замерз так, што не змог праводзіць заняткі. Брат пісьменніка Рыгор стаў паэтам і перакладчыкам, але прапаў без вестак у 1941 годзе на фронце.

4. Валерый Маракоў напісаў пра Лынькова верш.

У зборніках беларускага паэта Валерыя Маракова ёсць цікавы верш “М. Лынькову”. Калі сёння яго перачытаць, можна ўбачыць шчырую сімпатыю да таго, з якім разам былі ў аб’яднанні “Маладняк”, а заадно зразумець, які імідж быў у бывалага чырвонаармейца Лынькова:

*А я гляджу вось на цябе,
І мне здаецца ўсё ўпарцей,
Што ты жыццё з агнём прабег,
Каб сёння стаць на яго варце.
Бо ты прайшоў вялікі шлях,
І... бачыш, – срэбра голаў кратэе.*

*Ты ведаў усё: і сум, і жах –
І маладосць твая багатая.*

Міхась Лынькоў, дарэчы, арганізаваў Бабруйскі філіял “Маладняка” і кіраваў ім пакуль не пераехаў у Мінск.

5. Першую жонку расстралялі, другая трапіла ў аварыю.

Праз тры гады пасля гібелі сына Марэка і жонкі Ханы Лынькоў ажаніўся на маладзенькай Соф’і Захараўне. Нішто, як гаворыцца, не прадвясчала, але ў верасні 1948 года Соф’я трапіла ў аўтамабільную аварыю. Сур’ёзна пакалечылася. Пяць месяцаў Міхась Лынькоў выходжаў яе, закінуўшы працу над эпапеяй “Векапомныя дні”. Сваіх дзяцей у іх з Соф’яй Захараўнай так і не здарылася. Выхавалі дваіх прыёмных – сына і дачку. Паказальна, што свае грошы пісьменнік завяшчаў дзіцячаму дому.

6. Лынькоў перапісаў эпапею “Векапомныя дні” да канца жыцця.

Лынькоў пачаў пісаць эпапею пра вайну, партызанскі рух у 1942 годзе. Пісалася цяжка. Свежыя былі раны ад страты жонкі і любімага сына. Праца над раманам “Векапомныя дні” застапарылася.

Дзённікавыя запісы:

1 кастрычніка 1949 г.: “Працаваў на поўную моц сваіх сіл – гнаў раман. Не ведаю, я яго адолею ці ён мяне”.

5 сакавіка 1950 г.: “Страшэнна стаміўся... Апошнія старонкі першай кнігі рамана даюцца з цяжкасцю”.

25 сакавіка 1952 г.: “Амаль год, як не напісаў ніводнай старонкі для другой кнігі «Векапомных дзён»”.

12 чэрвеня 1955 г.: “Націскаю на другую кніжку рамана, які цяжкай гарой наваліўся на мае плечы, і я пачынаю пабойвацца, што гэтая гара зусім прыцісне мяне”.

6 сакавіка 1956 г.: “Гэта не праца ўжо, а сапраўдная катарга”.

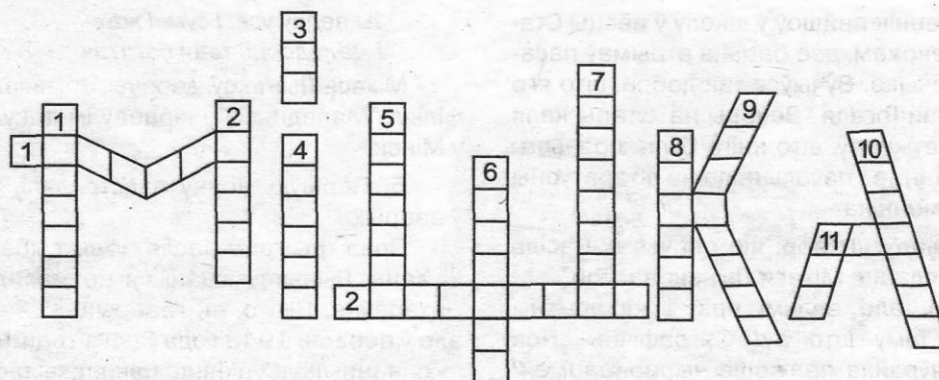
23 студзеня 1957 г.: “Я ўсё націскаю на свае «Векапомныя дні», абалдзеў ужо ад іх да замарачэння... папраўляю, рэжу, скарачаю”.

Вядучы. Як бачыце, Лынькоў быў вельмі патрабавальны да сябе. Праз дзесяць гадоў пасля выдання эпапеі аўтар падрыхтаваў іншую рэдакцыю свайго тварэння, выкінуўшы чатырыста старонак. І гэта яго не задаволіла. Збіраўся яшчэ раз перапісаць. Не паспеў.

III. Свет дзяцінства ў апавяданнях Міхася Лынькова

Вядучы. У сярэдзіне 1930-х Міхась Лынькоў піша творы для дзяцей і падлеткаў: “Пра смелага ваяку Мішку і яго слаўных таварышаў” (1935) і “Міколка-паравоз” (1936).

Вучань 1 (праводзіць гульні-крыжаванку “Хто лепш ведае змест аповесці-казкі Міхася Лынькова «Пра смелага ваяку Мішку і яго слаўных таварышаў»?”).

Па вертыкалі:

1. Каго маці-мядзведзіца лічыла самым хітрым і небяспечным ворагам?

2. Самы любімы лясны ласунак Мішкі.

3. Чыя знешнасць апісана наступнымі радкамі: "...быў звычайным, звычайнай пароды. Ні асаблівымі здатнасцямі, ні асаблівымі талентамі ён не мог пахваліцца... Толькі вось бок хіба крыху падпалены, дык гэта ўжо ад паходнага жыцця прыпаліў, ля цяпла грэючыся ў халодную восеньскую ноч?"

4. Абавязак Мішкі ў батальёне.

5. Закончыце выказванне словам: "Можна падумаць, што Барадаты і Жук такія ўжо адвечныя ворагі і што яны так не паважаюць адзін аднаго. Гэта зноў-такі няпраўда. Калі пазнаёміцца з імі бліжэй, дык мы ўбачым, што яны самыя найлепшыя..."?

6. Машына, на якой галоўны герой падняўся ў неба.

7. Чыя знешнасць апісана наступнымі радкамі: "...шэрая ўзлахмачаная поўсць, вечна ў рэп'ях, у саломе. Левы рог напалавіну збіты – страціў дзесьці ў гарачых бойках. Куртаты хвост – адна відзімасць. Але затое ж барада – сапраўдная краса і гонар...?"

8. Птушка, ганяючыся за якой Мішка дапамог чырвонаармейцам выбіць з вёскі белапалаякаў.

9. Пачэснае імя, якое далі байцы галоўнаму герою за дапамогу разбіць атрад варожых коннікаў.

10. У што апранулі чырвонаармейцы Мішку, каб прывесці яго ў прыстойны для воіна выгляд?

11. Жывёла, прызначаная Мішку для кавалерыйскай справы.

Па гарызанталі:

1. За што Барадаты "пачаў адчуваць да Мішкі вялікую павагу"?

2. Які дыягназ паставіў ветэрынар "хвораму" медзведзяняці?

11. Чым спакусілі, каб скрасці, байцы суседняга палка да сябе галоўнага героя?

Адказы

Па вертыкалі: 1. Чалавек. 2. Маліна. 3. Жук. 4. Артыст. 5. Дружакі. 6. Самалёт. 7. Барадаты. 8. Певень. 9. Таптыгін. 10. Мундзір. 11. Мул.

Па гарызанталі: 1. Махорка. 2. Сімуляцыя. 11. Мёд.

Вучань 2. З аповесці "Міколка-паравоз" мы даведваемся пра лёс беларускага хлопчыка Міколкі па мянушцы Паравоз, сына паравознага машыніста.

Дзеянне разгортваецца ў 1916 годзе. Міколка-паравоз жыве разам з бацькамі і дзедом у вагоне. Бацька Міколкі дапамагае падпольшчыкам і трапляе ў турму. Міколка вырашае паскардзіцца цару на начальніка станцыі, які творыць несправядлівасці. Аднак хлопчыка збіваюць жандары прама пад партрэтам цара, і цяпер Міколка марыць пра помсту. Але адпомсціць ён не паспявае – падзеі ў краіне пачынаюць мяняцца з дзіўнай хуткасцю, і домік яго бацькі аказваецца ў цэнтры гэтых падзей, звязаных з Кастрычніцкай рэвалюцыяй. Пазней у гады грамадзянскай вайны разам з дарослымі Міколка прымае ўдзел у барацьбе супраць белагвардзейцаў і інтэрвентаў. Калі станцыю захопліваюць ворагі, ён разам з бацькам сыходзіць да партызанаў. Пры набліжэнні Чырвонай арміі немцы збіраюцца вывезці маёмасць і зброю. Каб перашкодзіць гэтаму, партызанскі атрад атакуе станцыю, але сілы няроўныя. Па дапамогу адпраўляюць паравоз, які Міколку даводзіцца весці самому.

Вядучы. У любым творы Лынькова прысутнічае дзіця, пісаў спецыяльна для дзяцей. Яго творы адлюстроўваюць асобу дзіцяці. Апавяданні "Янка-парашутыст", "Ядвісін дуб", "Пра хлопчыка Яську", "Астап", "Васількі", "Салют", "Дзіцячы башмачок" і інш.

Вучань 1. У апавяданні "Янка-парашутыст" пра прыгоды хлопчыка расказвае дарослы, які жыве ў адным з ім двары. Янка ў творы паказан дапытлівым, смелым, праўдзівым і добрым хлопчыкам. Янка добра ведае пра самалёты і пра лётчыкаў і спрачаецца з бабкай Арынай. Бацька ў Янкі таксама лётчык. Маці ў Янкі памерла, і яго расціла бабуля. Янка захапіўся авіяцыяй і парашутнай справай калі яму было яшчэ 8 гадоў. Гумарыстычна апісваецца як дзеці з Янкам спрабавалі скакаць са старой грушы, з літарнага слупа, з прыбярэжнай кручы над Дняпром. Як дзеці ў якасці парашута выкарыстоўвалі бабчын парасон з ручкай з сапраўднай слававай косці. Гонар скакаць першым дастаўся Янку, але гэты палёт быў няўдалым. Янка разарваў штаны і зваліўся ў крапіву. Потым хлопцы спрабавалі рабіць парашуты. Хлопцы спусцілі з парашутом ката ў якасці эксперымента. Кот – асоба легендарная і гераічная. Ката пасадзілі ў клетку і запусцілі на паветраным змеі, вяроўка абарвалася, але ўсё скон-

чылась добра, бо паветраны змей спланіраваў на пасажырскі параход, на якім плыў з камандзіроўкі бацька Янкі. Пасля гэтага бацька ўзяў Янку на аэрадром і ён паказаў сябе там працавітым, склаў 500 парашутаў, трэніраваўся скакаць з вышкі, быў на спецыяльных падрыхтоўчых палётах. І вось начальнік школы даў дазвол на самастойны скачок з самалёта. У час скачка адбылося нечаканае, Янка рана таргануў за кольца парашута, палотнішча яго пераблыталася са стропамі, а яны зачэпіліся за крыло самалёта. Начальнік парашутнай справы кінуўся на дапамогу. Усё ўрэшце скончылася добра. У канцы апавядання аўтар адзначае, што дзеці выраслі і рыхтуюцца стаць парашутыстамі, лётчыкамі.

Вучань 2. Апавяданне “Пра хлопчыка Яську”. У Яські не было маці, а потым забілі і яго бацьку-бальшавіка. Хлопчык, нібыта не верачы ў тое, што бацьку забілі, кладзе ў бацькаву халодную далонь сваю лепшую цацку – блішчасты гузік з каляровых шкельцаў. А назаўтра ў Яськавым пакойчыку размясціліся белапалякі. Ён вырашыў адпомсціць. Яська хацеў папярэдзіць чырвонаармейцаў, але не паспеў: яго паранілі. Апынуўшыся ў шпіталі, Яська ўбачыў вакол сябе толькі добрыя твары. Байцы сучасалі Яську: “Не плач, Яська, мы ўсе табе таткі”.

Вучань 3. “Ядвісін дуб” расказвае пра дзяўчынку-сірату. Яна нават не ведае свайго імя і адказвае, “што мы з Выгодаў...”. У яе цяжкі лёс: маці памерла, потым загінуў і дзед, служба ў панскім двары, дзе злыя людзі называлі яе сабачым недаедкам. Письменнік паказвае, як праз прыклад дрэнных і добрых учынкаў можа адбывацца фарміраванне асобы дзяцей.

Вядучы. Шмат апавяданняў напісаў Лынькоў, у якіх паказан трагічны лёс дзяцей у час вайны на акупіраванай тэрыторыі.

Вучань 1. “Дзіцячы башмачок” пра сямігадовага яўрэйскага хлопчыка Барыса, што бег да сваёй маці і быў застрэлены немцам.

Вучань 2. У апавяданні “Салют” апавяданне ідзе пра першакурсніцу Рэню, закатаваную гітлераўцамі, а ў апавяданні “Астап” пра маленькіх унукаў дзеда Астапа, што згарэлі зажыва ў хаце, падпаленай немцамі.

Вучань 3. Апавяданне “Васількі” складаецца з двух частак. Першая шчаслівая: хлопчык Міколка з сябрамі ў лесе збірае грыбы і сарваў для хворага сястрычкі васількі. Калі вярталіся дамоў, Міколка заўважыў, што бусел паляцеў ад гнязда, якое было ля яго хаты. Хлопчык бачыць забітых маці і сястру. Маленства для Міколкі скончылася, пачалося дарослае жыццё. Міколка вырашыў адпомсціць. Ён узрывае аўтамабіль з нямецкімі афіцэрамі і гіне сам.

IV. Рамантычна-рэвалюцыйная героіка апавяданняў Міхася Лынькова

Вядучы. Паслякастрычніцкія рэаліі жыцця, грамадзянская вайна і змаганне за ўстанаўленне но-

вай улады – асноўныя тэмы ранняй творчасці пісьменніка (апавяданні “Гой”, “Крот”, “Над Бугам”, “Маньчжур”, “Чыгунныя песні” і інш.). Да гэтай тэматыкі ён звяртаўся і ў больш позні час (апавяданні “Аб чалавечым сэрцы”, “Кватармайстар Бадай”, “Сінія галіфэ”, “Маладосць” і інш.).

Вучань 1. Першыя праявіліся творы аўтара з’явіліся ў 1926 годзе і насілі аўтабіяграфічны характар – “3 пражытых год” і “Гой”. Менавіта “Гой” можна назваць першым значным творам пісьменніка. Ён носіць гуманістычны характар і заклікае да яднання людзей незалежна ад рэлігіі або нацыянальнасці.

Вучань 2. Апавяданне “Над Бугам” прысвечана барацьбе Чырвонай Арміі з белапалякамі. Чырвонаармейцы рыхтуюцца да ранішняга наступлення, у выніку якога яны павінны авалодаць процілеглым берагам Буга, дзе акапаўся вораг. Рыхтуюцца да гэтай бітвы і Васька Шкетаў з Ванькам Разанскім. Васька Шкетаў – чалавек без біяграфіі, які не памятае ні бацькоў, ні родных, ні сяброў. Мінулае яго – страшны сон, нейкае непаразуменне. Працаваў падкухаркам у карчме. Быў баяком, злодзеям, задзірыстым буянам, якога не хацелі лічыць за чалавека. У пошуках шчасця ён пайшоў у Чырвоную Армію, стаў салдатам. Паступова герой іншымі вачамі пачынае глядзець на жыццё, усведамляе сябе паўнацэнным чалавекам.

Вучань 1. Ванька Разанскі – патомны разанскі селянін, які пайшоў на вайну, пакінуўшы дома жонку і чатырох дзяцей. Ён сумуе “аб каласах жытніх на сваёй паласе”, “аб дзецях-румзах, аб жонцы”, якой збіраецца паслаць у падарунак свой салдацкі мяшок з кавалачкам воску, ніткамі, гузікамі, агрызкам алоўка. Гаспадарліваць і разважліваць вясковага хлопца, адказнасць за даручаную справу кіруючы учынкамі Івана.

Вучань 2. Смяртэльна паранены ў баі, Васька Шкетаў перажывае пачуццё радасці ад таго, што вораг разбіты. Паміраючы, ён шэпча: “Эх, позна, позна, і так рана, рана...”. У гэтых словах – шкадаванне, што яго шчаслівае жыццё прыйшло позна і што так рана трэба паміраць. Паміраючы ад ран, Ванька Разанскі ўжо думае не пра салдацкі мяшок, а пра свой “непераможны полк”.

Вучань 1. Міхась Лынькоў, адлюстроўваючы напружаную барацьбу за новы лад, паказвае перавышаванне чалавека ў агні грамадзянскай вайны. Герой апавядання “Над Бугам” рознымі шляхамі прыйшлі ў Чырвоную Армію, і ў працэсе змагання з белапалякамі яны становяцца новымі людзьмі, аддаюць свае жыцці за справу вызвалення працоўнага чалавека.

Вучань 2. Народны пісьменнік Беларусі Міхась Лынькоў быў сведкам падзей 1939 года і актыўным іх удзельнікам. Гэтыя падзеі леглі ў аснову твораў “Ядвісін дуб”, “Тры золтых”, “Капля малака”, “Сустрэчы”. Аповесць “Сустрэчы” напісана ў рэтраспектыве.

ным плане. Пачынаецца з апісання старой жанчыны, якая кожны дзень прыходзіць на станцыю сустракаць цягнікі. Яна спадзяецца, што сярод прыезджых адшукае знаёмыя твары мужа і дачкі. Вобраз Захара Крымянца (мужа старой жанчыны) ствараўся пад уражаннем асабістага знаёмства М. Лынькова з вядомым заходнебеларускім падпольшчыкам Сяргеем Прытыцкім. З групай былых палітычных зняволеных Захар Крымянец вяртаецца на радзіму. Фізічна ён слабы і хворы. Па дарозе дадому Захар сустракаецца з Геняй, якая разам з мужам апынулася ў турме, дзе ў яе нарадзілася дзіця. У хуткім часе дзіця памерла, а Гені нават не дазволілі быць на пахаванні. Смерць сына, няшчадныя пабоі, зверствы турэмшчыкаў падарвалі здароўе маладой жанчыны. Захварэўшы на сухоты, яна памірае па дарозе дадому, не дажыўшы некалькі гадзін да сустрэчы з байцамі Чырвонай Арміі. У перадсмяротных словах Гені быў не столькі смутак, колькі пачуццё годнасці ад усведамлення поўнаасцю выкананага абавязку перад Айчынай.

Вучань 1. А жорсткі лёс рыхтаваў для Захара новыя выпрабаванні. У старой спакутаванай жанчыне ён ледзь пазнаў жонку, ад якой даведаўся пра смерць сына і арышт дачкі Вярунькі. А калі жонка паказала здымак, Захар зразумеў, што Геня, якую ён пахаваў на крутым беразе ракі, была ягонай дачкой. У вобразе Захара Крымянца пісьменнік паказаў нязломнага змагара за свабоду, аптыміста. Загартаваны жыццёвымі выпрабаваннямі, ён мужна пераносіць асабістае гора і верыць у шчаслівую будучыню народа.

Вучань 2. Цікавымі з’яўляюцца апавяданні Лынькова “У мястэчку”, “Журавель, мой журавель...”, “Радо”, дзе аўтар ярка намаляваў вобразы маладых людзей, камсамольцаў, якія шчыра паверылі ў рэальнасць паслякастрычніцкіх пераўтварэнняў у сферы сацыяльнага і духоўнага жыцця, усім сэрцам пацягнуліся да гэтых будучых здзяйсненняў і перспектыву грамадства.

Вядучы. Пасля вайны Лынькоў піша свой самы маштабны твор, сёння практычна забыты – раман “Векапомныя дні” ў чатырох кнігах (1949-1956). Раман, па ідэі, павінен быў стаць у адзін шэраг з “Вайной і мірам” Льва Талстога (лёс народа ў вайне 1812 года), “Ціхім Донам” Шолахава (лёс народа падчас рэвалюцыі), бо “Векапомныя дні” – раман пра лёс народа падчас Другой сусветнай вайны. У ім апісваецца побыт людзей на акупаваных тэрыторыях, жыццё партызан. Але, зноў жа, з-за ідэалагічных перашкод пісьменніку не ўдалося паказаць праўду вайны. Верагодна, ён сам абмяжоўваў сябе ў гэтым. У выніку раман атрымаўся ўзнёсла-пафасным, апяваў подзвіг савецкага народа. А такіх кніг у той час стваралася велізарная колькасць, і раман згубіўся на іх фоне.

Лепшыя творы Міхася Лынькова перацываюцца і сёння. Памёр Міхась Лынькоў 21 верасня 1975 года. Пахаваны на Усходніх могілках Мінска.

Літаратура

1. Лынькоў, М. Насустрэч жыццю: апавяданні; для сярэд. і ст. шк. узросту / Міхась Лынькоў. – Мінск: Юнацтва, 1988. – 256 с., 1 л. партр.
2. Лынькоў, М. Хата на калёсах: апавесці і апавяданні; для мал. шк. узросту / Міхась Лынькоў; склад. І. А. Гімпель. – Мінск: Беларусь, 1998. – 350 с.: іл.
3. <https://gymnbk.schools.by/m/class/54987/photoalbum/645271>
4. <https://ok.ru/gistoriabelarus/topic/66444794172905>
5. [bspu.by>blog/gancharovatsynkevich/article/publish...](https://bspu.by/blog/gancharovatsynkevich/article/publish...)